

La Comédiathèque

Strip *Poker*

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa)
için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :
<https://comediatheque.net>**

Strip Poker

Jean-Pierre Martinez

Yeni komşularınızı tanışmak için davet etmek – riskli bir kumar olabilir. Pahalıya mal olabilir ve herkesin kartlarını masaya koymak zorunda kaldığı bir poker komedisine dönüşebilir...

Karakterler :

Pierre
Marie
Jacques
Céline

© La Comédiathèque

Birinci Perde

Bir salonda. Marie, oldukça çekici ve özenle giyinmiş, dört kişilik bir ziyafet sofrası hazırlıyor. Telefonu çalar. Cevap verir.

Marie (*nazikçe*) – Alo, evet...? (*Rahatsız olmuş şekilde*) Ah, hayır, üzgünüm, Pierre değil, ben Marie, karısı... Şu an benim telefonumdasınız... Mesaj bırakabilir miyim? Peki... Hayır, sorun değil...

Telefonu kapatır ve biraz abartılı bir neşeye hazırlıklarına devam eder. Telefonu tekrar çalar.

Marie (*daha da sinirlenerek*) – Alo, evet...? (*Daha nazik bir tonla*) Ah, merhaba Jérôme... İyiyim, iyiyim... Ama sana sigarayı bıraktığımı söylemişim, değil mi? Daha bu sabah bıraktım... Yok yok, hamile değilim, rahat ol, ama günde iki paket sigara içiyordum. Şu fiyatlarla, bir yıl içinde Kenya'da bir safariye gidebilirim. Sadece bir hafta dayanabilirsem, iki bölge için Navigo Pass alabilirim. Bugün biriktirdiğim parayla büyük bir kavanoz Nutella aldım bile... (*İç çekerek*) Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim... Ama ne yaparsın? Artık mezarlıklarda bile sigara içmek yasak... Pierre mi? Eh, idare eder... Daha iyisini bekliyoruz... Hayır, işinden bahsediyordum... Neyse, kusura bakma ama kapatmam lazım. Fırındaki kuru erik soslu domuz kuruyacak yoksa. Ararız, tamam mı? Hoşça kal...

Marie telefonu kapatır, havayı koklar ve seyircilere endişeli bir bakış atar.

Marie – Gaz kokusu geliyor, değil mi...?

Koşarak mutfağa gider. Pierre, entelektüel görünümlü, ıslık çalarak gelir. Paltosunu çıkarır, kanepeye oturur ve "Le Parisien" gazetesini karıştırır. Gazetenin manşeti: "Cep Telefonları Kanser Yapar mı?" Marie geri gelir. Pierre, gazeteyi aceleyle masaya bırakır ve trajik bir ifadeyle oturur.

Marie (*neşeye*) – Merhaba!

Pierre (*karamsar*) – Merhaba...

Marie (*onun yüzünü görünce*) – Bir şey mi oldu?

Pierre – İşten çıkarılıyorum...

Marie – İşten çıkarılmak mı! Ama neden?

Pierre – Yatırım yeri değişiyor...

Marie – Ah, çok kötü... Gerçekten üzuldüm...

Pierre kanepeye çöker.

Pierre (*içli bir şekilde*) – Beni terk etmeyeceksin, değil mi?

Marie, onu teselli etmek için kollarına alır.

Marie – Ne diyorsun sen? Ben çalışıyorum, Pierre! Sigara içmeyi bile bıraktım. Biriktireceğimiz parayla artık yarı zamanlı çalışabilirdin... Eğer kemer sıkmamız gerekiyorsa, sıkarız. (*Eline karnına koyar*) Nutella'yı da bırakırım...

Pierre (*dramatik bir şekilde*) – Sırtında bir yük olmak istemem, biliyorsun... Onun yerine her şeyi bitirmek daha iyi olurdu...

Marie – Aman, saçmalama! Evliyiz, Pierre! İyi günde, kötü günde beraberiz! En iyiyi en sona saklarız... Ama bu çok saçma, seni böyle hiçbir uyarı yapmadan işten çıkarıyorlar...

Pierre – Biliyorsun işte, artık... Küreselleşme...

Marie – Yine de... Ulusal Kütüphane'yi taşımak mı? O koca binayı nereye koyacaklar?

Pierre – Çin'e... Her şeyi kasalara koyup Kanton banliyösünde bir sanayi bölgesinde yeniden inşa edecekler. Şimdiden bir kuleyi sökmeye başlamışlar.

Marie (*dehşet içinde*) – Gerçekten mi?

Pierre – Evet...

Marie – Ama Çinliler o kitaplarla ne yapacaklar? Hiçbir şey anlamayacaklar ki. Alfabetik sırayla bile düzenleyemezler...

Pierre – Tüm Fransız edebiyatı otomatik çeviri programlarıyla Esperanto'ya çevrilecek ve devasa bir pagoda şeklindeki ana bilgisayara dijital olarak yüklenecek. Tabii ki, verilere erişmek için abonelik ödenecek, tıpkı Canal Plus gibi. Kağıtlar ise geri dönüştürülecek. Bu en azından Çin'de kalan son okalıptüs ormanlarını kesmemek için bir fırsat yaratır. (*İç çekerek*) Neyse, benim fedakarlığım birkaç pandayı kurtarırsa...

Marie (*yıkılmış bir şekilde*) – Olamaz...

Pierre ciddiyesini korumaya çalışır, ama sonunda kahkahayı basar.

Pierre – Yok canım, tabii ki! Böyle bir saçmalığa gerçekten inandın mı?

Marie (*aynı anda öfkeli ve rahatlamış bir şekilde*) – Böyle şeylerle şaka yapmamalısın...

Pierre – İşimi kaybetmem için hiç doğru bir zaman değil. Maaşı fena sayılmaz... Üstelik yazmaya da bol bol vaktim oluyor... Bak, bu arada sana iyi bir haberim var. *Confidentielles Yayınları*, oyunumuzu yayımlamayı kabul etti!

Marie (*sahte bir coşkuyla*) – *Confidentielles Yayınları*... Harika!

Pierre – Evet, yani, yazarın kendi parasını yatırdığı türden... Baskı masraflarını karşılayabilmek için dört bin tane satmam gerekiyor. Dört bin tane hemen biter, değil mi?

Marie – Anne baban ve benimkiler... Eğer bin tane alırlarsa!

Pierre, ellerini ovuşturur ve memnuniyetle gülümser.

Pierre – Peki, yemek hazır mı? Bu akşam *Strip Poker* var...

Marie (*şaşkın*) – İkimiz mi *strip poker* oynayacağız?

Pierre – *Strip Poker* derken, televizyondaki reality şovdan bahsediyorum, biliyorsun ya!

Marie – Hayır, bilmiyorum...

Pierre – Çiftleri davet ediyorlar. Eşlerden biri, diğerinin sorduğu soruya cevap vermemeyi tercih ederse, bir kıyafet çıkarmak zorunda kalıyor!

Marie (*iç çekerek*) – Böyle saçmalıkları nasıl izliyorsun, anlamıyorum...

Pierre – Ah, hadi ama... Bu akşam final var!

Marie – Evet, finalmiş... İzleyemeyeceksin ama...

Pierre – Televizyon mu bozuldu?

Marie – Hayır... Ama onu izleyemeyeceksin.

Pierre – Beni televizyondan mahrum mu bırakıyorsun?

Pierre, dört kişilik hazırlanmış masayı fark eder.

Pierre – Bana anne babanı davet ettiğini söyleme sakın?

Marie – Komşuları davet ettim.

Pierre – Komşuları mı? Bir ay önce taşındılar!

Marie – Yeni komşular!

Pierre – Yeni komşular mı? Ama onları tanımıyoruz ki!

Marie – İşte bu yüzden! Çöp atarken kadını gördüm. Tanışmak için bir fırsat olur diye düşündüm.

Pierre – Tanışmak mı? Niye tanışalım ki?

Marie – Sadece tanışmış oluruz.

Pierre – Tanıyınca ne olacak ki?

Marie – Komşularını tanımak her zaman iyidir... Ufak tefek yardımlar gerekebilir...

Pierre – Yardım mı? Ne tür bir yardım?

Marie – Ne bileyim... Evde olmadığımızda bitkileri sulamak gibi...

Pierre – İş yerimdeki tek saksı bitkimi, geçen Pazar senin kedin yedi. Hem de biz senin anne babadayken!

Marie – İşte tam da bu yüzden! Eğer kedimi besleyecek biri olsaydı, bitkini yemezdi... Ama bu arada, bütün gün görmedim kediyi...

Pierre iç çeker.

Pierre (*endişeli*) – Çocukları var mı?

Marie – Sanırım üç tane...

Pierre – Sakın onları da davet etmiş olma!

Marie – Büyük ihtimalle kendi evlerinde kalmayı tercih ederler. (*Alaycı*) *Strip Poker* finalini kaçırmamak için.

Pierre – Yarama tuz basmasan olmaz mı?

Marie – Ayrıca, buraya çok yakınlar...

Pierre – Karşı dairede oturan komşulardan bahsetmiyorsun, değil mi?

Marie – Karşıdaki komşular, altı ay önce intihar ettiler! Hâlâ hatırlamıyor musun? Gece yarısı gelen itfaiye araçlarını, sirenleri, dönen ışıkları?

Pierre – Hayır...

Marie – Ben uyandım ve o geceden beri kâbus görüyorum. Gazı açmışlar... Bütün mahalle havaya uçuyordu neredeyse...

Pierre – Gerçekten hiç düşüncesiz insanlar var... Ama neden intihar etmişler? Çift olarak mı?

Marie – Kim bilir... Belki o gece televizyonda izleyecek bir şey yoktu... Belki de onları davet etseydik...

Pierre – Bana sakın komşuları bu akşam intihar etmeye karar verirlerse suçlu hissetmeyeyim diye yemeğe davet ettiğini söyleme...

Marie – Bu arada, garip bir şey oldu, bugün birkaç kişi seni aradı, hem de benim telefonumdan.

Pierre – Ah evet, kusura bakma, telefonumu nereye koyduğumu bilmiyorum. O yüzden ofiste telesekreterime senin numaranı bıraktım. Belki oyunum için bir yapımcı arar diye... Her an ulaşılabilir olmam lazım, anlıyorsun, değil mi?

Marie (*afallamış şekilde*) – Benim telefon numaram mı? Doğrudan kendine yeni bir telefon almak daha kolay olmaz mıydı?

Pierre – Eh, düşündüm de, telefonsuz da gayet güzel yaşanabiliyor, değil mi?

Marie – Tabii... Telefonlara bakacak bir eşin olduğu sürece!

Pierre – Bak, sen sigarayı bırakmaya çalışıyorsun, ben de telefonu bırakmaya karar verdim. Bakalım hangimiz daha uzun süre dayanacak.

Marie (*bıkkın*) – Evet, ama ben senden sigaralarımı içmeni istemiyorum ki!

Pierre, Le Parisien gazetesine geri döner. Seyirciler gazetesinde “Cep Telefonu Kansere Sebep Olur mu?” başlığını görebilir. Marie, Pierre’e sinirli bir bakış atar.

Marie – Hadi, belki onlar gelmeden önce üstünü değiştirebilirsin, ne dersin?

Pierre – Kim?

Marie – Komşular!

Pierre – Ah evet, doğru... Onları tamamen unutmuşum.

Pierre isteksizce üstünü değiştirmek için hazırlanır.

Marie – Ben de gidip fırınım sönmüş mü diye bakacağım. Gaz kokusu geliyor, fark etmedin mi?

Pierre omuz silkerek çıkar. Marie de kısa bir süreliğine çıkar, sonra aperatif hazırlıkları için içki şişeleri ve bardaklarla geri döner. Bir süre sonra Pierre, son derece rahat bir kıyafetle geri gelir.

Marie – Pijama mı giydin?

Pierre – Bu bir pijama değil! Bu... bir iç mekân eşofmanı.

Marie – Ve o terliklerin, onlar da ev terliği değil mi?

Pierre – Bak, eğer komşularla samimi olacaksak, en başından rahat olmamız daha iyi, değil mi?

Marie – Düşünsene, adam takım elbiseyle, kadın da gece elbisesiyle gelirse... Onlara pijama partisi olduğunu söylemedim ki!

Pierre iç çekerek geri gider. Marie hazırlıklarına devam eder. Pierre daha uygun bir kıyafetle geri gelir.

Pierre – Böyle iyi mi?

Marie – İdare eder...

Pierre, sehpanın üzerindeki mektuplara bakar.

Pierre – *L’Avant-Scène, Les Éditions Théâtrales, Actes Sud...*

Marie ona meraklı bir bakış atar.

Pierre – Şaka yapıyorum, maalesef... (*Mektupları tekrar gözden geçirir*) Vodafone, ENKA Enerji, Suez... (*İç çekerek*) Kazanan üçlü...

Marie – Belki posta yine grevde. Böyle zamanlarda sadece faturaları taşıyorlar...

Marie’nin cep telefonu çalar, cevap verir.

Marie – Evet...? (*Zorlama bir nezaketle*) Hayır, santral burası ama bekleyin, sizi bağlayacağım. (*Telefonu Pierre’e uzatır, sinirle*) Arkadaşın Patrick...

Pierre, hiçbir şey olmamış gibi telefonu alır.

Pierre – Evet, merhaba Patrick... Nasılsın? Evet, uzun zaman oldu, değil mi... Salı mı? Dinle, evet, neden olmasın... Ama yine de Marie ile konuşmam gerek. Şu an meşgul. Yarın tekrar ararsın, olur mu? Hatta evde değilsem, cep telefonundan denersin...

Marie, sinirle Pierre'e bakar.

Pierre – Tamam, görüşürüz Patrick...

Telefonu kapatır.

Pierre – Ne sıkıcı adam!

Marie – Ne istiyordu?

Pierre – Salı günü bizi yemeğe davet etmek istedi. Karısının doğum günüymüş.

Marie – Hani o senin en iyi arkadaşındı...?

Pierre – Doğum günleri beni depresyona sokuyor... Ben onun doğum günlerine seni davet ediyor muyum ki?

Marie – Tarihi hatırlaman gerekirdi önce...

Pierre – Yok yok, gerçekten telefonsuz çok daha huzurlu olacağım. Neyse, şu komşular ne yapıyor hâlâ gelmediler? Trafikte sıkıştık gibi bir bahane uyduramazlar, karşı dairede oturuyorlar!

Marie – Yan tarafta oturuyorlar...

Pierre – İşte tam da bu yüzden! Sokaktan bile geçmeleri gerekmiyor!

Marie – Daha saat dokuz, acele etme...

Pierre – Biz bu saatte çoktan yemeğimizi bitirmiş oluruz. Acıkmaya başladım... (*Şaşırır*) Hem de ne güzel kokuyor! (*Şüphyle*) Ne hazırladın bakalım?

Marie (*gururla*) – Erik soslu domuz. Tarifini *Elle*'de buldum...

Pierre – Ah evet... Yeni deneyler için doğru zaman mıydı emin değilim, ama bakalım... Bu insanların adını bile bilmiyorum hâlâ.

Marie – Kadının adı Céline, adamınki de sanırım Jacques...

Pierre – Bak sen, bayağı samimi olmuşsunuz. Soyadları ne peki?

Marie – Hatırlamıyorum. Bir çamaşır deterjanının adıydı.

Pierre – *Persil* mi? (*Marie olumsuz işaret eder*) *Bingo*? Yoksa sakın *Omo* olmasın?

Marie – *Ariel*! (*Sonra emin olmayarak*) Ya da *Mariel*...

Pierre – Bir dakika, *Mariel* mi yoksa *Ariel* mi?

Marie – Bilmiyorum. Bakarız işte... Bu kadar önemli mi?

Pierre – Biraz önemli, evet! Çünkü eğer *Ariel* ise, o erikli domuz etini... Erikleri yemeye devam ederler en azından. Sindirime iyi gelir...

Marie (*panikle*) – Aman tanrım, bunu hiç düşünmemiştim...

Pierre – İşte... Tanımadığın insanları davet edince böyle olur.

Marie – Evet ama ben bunu nereden bilebilirdim ki? Jacques ve Céline, kulağa hiç...

Pierre – Tüm Müslümanlar'ın adı Mohamed olacak değil ya.

Marie – Demek sen onların Müslüman olduğunu düşünüyorsun...?

Pierre – Bak, erikli domuz konusunda pek bir fark yaratmaz, sonuçta...

Marie – Belki de dindar değillerdir...

Pierre – Yine de bir dondurulmuş pizza hazırlasan iyi olur... Tercihen vejetaryen olanından...

Kapı zili çalar. Marie donar ve panik olur.

Marie – Şimdi ne yapacağız?

Pierre – Sanırım artık gidip kapıyı açman gerekiyor. İnsanlar davet ettiğinde ve kapı çaldığında genelde böyle yaparız. Ya da bütün ışıkları kapatırız ve banyoya geçip *Strip Poker* izleriz.

Marie – Gidiyorum...

Marie kapıyı açmak için vestiyere gider. Kapıda komşuları karşılar.

Marie (*sahneden dışarıdan*) – İyi akşamlar, iyi akşamlar... Buyurun, buyurun... Ah, hiç zahmet etmeseydiniz...

Pierre – *Bingo* hediyesi... Ya da *Ariel*...

Marie, elinde bir buket çiçekle yemek odasına döner, komşular da onu takip eder.

Pierre (*Marie'nin sahte nezaketini taklit ederek*) – Merhaba, merhaba... Nasılsınız, nasılsınız...?

Marie – Bu ne? Papatya mı? Yaprakları kocaman!

Céline (*utançla*) – Lale...

Marie – Ah evet, gerçekten çok güzeller!

Céline – Sıcaktan biraz zarar görmüş olabilirler...

Çiçekler gerçekten oldukça solgun ve pörsümüştü.

Marie – Hemen suya koyarız...

Pierre – Belki dirilirler...

Komşular içeri girer. Céline, esmer, iyi korunmuş ellili yaşlarda, ince, şık ama katı bir tarzda giyinmiş, takım elbise ve topuz saç modeliyle. Jacques, daha kilolu ve hantal, elinde bir şişe şarapla, çiçekler kadar pörsümüş bir takım elbise giymiştir. Kısacası, Pierre ve Marie'nin daha genç ve rahat tarzıyla tam bir tezat oluşturan geleneksel görünümlü bir çift. Marie tanıştırmaları yapar.

Marie (*Jacques'a*) – O halde size kocamı tanıtayım (*soyadını vurgulayarak*) Pierre Safran...

İki erkek tokalaşır.

Pierre (*soğuk bir şekilde*) – Memnun oldum...

Marie (*Jacques'a*) – Peki sizin soyadınız...?

Jacques (*gülümseyerek*) – Jacques...

Marie – Sadece Jacques, gayet güzel...

Jacques, elindeki şişeyi Pierre'e uzatır.

Jacques – Buyurun, bunu buzdolabına koysanız iyi olur...

Pierre – *Blanquette de Limoux!* Çok teşekkürler, Jacques Bey...

Jacques – Soğuk olunca şampanya kadar güzel oluyor, değil mi?

Pierre (*alaycı*) – O zaman niye servet harcayalım ki? Hemen derin dondurucuya koyayım, daha da iyi olur.

Pierre şişeyi mutfağa götürür.

Marie (*biraz mahcup*) – Bizi bulmak kolay oldu mu?

Komşular şaşırır.

Marie (*hemen toparlanarak*) – Yani, aslında biliyorum hemen yan tarafta oturduğunuzu... Demek istediğim... Kolay oldu mu...? (*Doğaçlama yaparak*) Çocuklarınıza bakacak birini bulmak için...?

Céline – Evet! Büyük olan iki küçükle ilgileniyor. Bu arada, sakıncası yoksa birazdan bir göz atarız.

Pierre geri gelir.

Marie – Çocuklarınızın adları neydi?

Céline – Sarah, Esther ve en küçükleri Benjamin.

Marie, komşuların dini tercihlerini anlamaya çalışır ama bir sonuca varamaz.

Marie – Benjamin... Mantıklı... En küçüğü o sonuçta...

Céline – Sizin çocuğunuz yok sanırım...?

Kısa bir rahatsızlık anı.

Marie – Henüz yok... (*Hemen konuyu değiştirerek*) Pardon, ama soyadınız Mariel mi, aktör gibi, yoksa Ariel mi...?

Pierre – Çamaşır deterjanı gibi...

Jacques – Mariel.

Marie – Oh! Tamam... Bir an Yahudi olabileceğinizi düşünmüştük, kusura bakmayın.

Misafirler rahatsız olur. Marie donup kalır, hemen toparlanmaya çalışır.

Marie – Özür dilerim, sadece erikli domuz eti hazırlamıştım da... Ama bir çözüm bulabiliriz. Sanırım derin dondurucuda bir Lorraine quiche'im vardı... Öyle basit bir şekilde geçiştiririz...

Pierre – Yoksa bu daveti başka bir zamana erteleyebiliriz...

Marie ona öldürücü bir bakış atar.

Céline – Ah, bizim için hiçbir şeyi değiştirmeyin. Erikli domuz eti gayet iyi olur...

Jacques (*ciddi bir şekilde*) – Ama prune'larınız... Kaşer mi? (*Marie'nin mahcup ifadesi*) Şaka yapıyorum... Çekirdeksiz olduğu sürece sorun yok! Hep derim, bu dişler için... Bu arada sizin soyadınız neydi? Köri?

Marie – Safran...

Jacques – Ah, yazık... Çünkü... Pierre ve Marie. (*Diğerleri anlamaz.*) Pierre ve Marie Curie!

Céline bile kocasının şakasını biraz ağır bulur.

Marie (*zoraki bir gülümsemeyle*) – Mizah anlayışınızın olduğunu görmek güzel... Yahudi ya da Müslüman fark etmez, değil mi?

Pierre – Evet, daha kötü olabilirdi! Dişçi ya da bilişimci olabilirdiniz mesela...

Yine bir rahatsızlık anı.

Marie – Belki aperature geçebiliriz...?

Işıklar kararır.

İkinci Perde

İki çift aperiiflerini alırken konuşmaktadır. Pierre ve Marie, Jacques'ın sıradan hikâyelerini dinlemekten sıkılmış görünür, ama nezaket gereği dikkatle dinlemeye çalışırlar.

Jacques – Biz dışçiler için sorun şu ki artık dış tedavisinden çok evrak işiyle uğraşıyoruz. Ve tüm bu işler bilgisayarla yapılıyor... Her zaman dediğim gibi, bana matkap kullanmayı öğrettiler, fareyi değil. Neyse ki eşim bana yardımcı oluyor. Onun işi zaten bilişim, ama ben... Yok, bana göre değil. Ve tabii ki günümüzde serbest meslek sahipleri vergiler altında eziliyor... Bu arada, şu fikrayı biliyor musunuz? (*Pierre ve Marie, sahte bir ilgiyle başlarını sallar.*) Bir dışçi, karısıyla birlikte Pasifik'te bir gemi turuna çıkar. Gemi batıyor!

Marie yapmacık, yüksek bir kahkaha atar. Diğer üçü şaşkınlıkla ona bakar.

Jacques – Ee, hayır, fikra orada bitmiyor... (*Marie ciddileşir.*) Bir hafta boyunca sürüklendikten sonra ıssız bir adaya ulaşırlar. Kadın tabii ki çok endişelidir. Kocasına şöyle der – “Bizi asla bulamayacaklar!”

Marie tekrar kahkaha atar.

Jacques – Ee, hayır, hâlâ orası değil... (*Marie tekrar ciddileşir.*) Adam sorar : “SGK'a ödeme yaptın mı gitmeden önce?” Kadın cevap verir: “Hayır!” Kocasını da der ki: “O zaman endişelenme, kesinlikle bizi bulurlar!”

Jacques kendi fikrasına yüksek sesle güler. Marie bu sefer tepki vermez.

Jacques – Bakın işte, gülmeniz gereken yer burası.

Marie, zoraki bir şekilde gülümsemeye çalışır. Jacques bir sigara paketi çıkarır ve Pierre'e uzatır.

Jacques – Sigara?

Pierre – Teşekkürler, içmiyorum...

Jacques, paketi bu kez Marie'ye uzatır.

Marie – Bugün bıraktım...

Céline, Jacques'a sinirli bir bakış atar. Jacques sigara paketini cebine koyar.

Jacques – Peki... O zaman sizi dumana boğmayacağım. Ama şöyle bir şey var ki, sigara diyoruz ama cep telefonu da sağlığa pek iyi değil, değil mi? Bugün *Le Parisien*'de bir makale okudum. Günde 15 dakikayı geçince kesin beyin tümörü yapıyormuş...

Marie, Pierre'in sehpanın altına koyduğu Le Parisien gazetesini alır ve başlığa bakar : “Cep Telefonu Kansere Sebep Olur mu?”

Jacques – Aman dikkat edin, paketi aşmayın!

Marie, Pierre'e öfkeli bir bakış atar.

Jacques – Ben sigara içiyorum ama telefonum yok!

Marie (*alaycı*) – Benim kocamın da yok. Beyin tümörü yerine bana bırakmayı tercih ediyor...

Jacques – Bizim meslekte en zor şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?

Pierre ve Marie meraklı bir ifadeyle başlarını sallar.

Jacques – Her hastadan sonra ellerimizi yıkamak zorunda olmak. Bakın şu ellere, kupkuru! Eldiven takabilirim diyeceksiniz ama... Bir düşünsenize... Dış hekimliği çok hassas bir iş, biliyorsunuz. Hiç boks eldivenleriyle iğne takmaya çalıştınız mı?

Pierre – Hiç denemedim. Zaten çok az dikiş dikerim. Daha çok örgüyü tercih ederim.

Jacques – Şöyle düşünün, biz dişçilerin psikologlara göre bir avantajı var – Hasta bana da gelir, uzanır ve ağzını açar... Ama yalnızca beni dinlemek zorundadır!

Céline – Onları sıkıyorsun hikâyelerle...

Marie – Ah, hiç de değil...!

Céline – Bize biraz kendinizden bahsedin... (*Marie'ye*) Öğretmensiniz, değil mi?

Marie – Solfej hocasıyım, evet... Ama bunun daha heyecan verici olduğunu pek sanmıyorum...

Pierre, Marie'nin yeni gafını fark ettirmek için ona bir bakış atar.

Céline – Ah, solfej... Gençken 10 yıldan fazla yapmıştım...

Marie – Bir enstrüman mı çalıyordunuz?

Céline – Hayır, hiç. Annemle babam solfeji ölü bir dil sanıyordu sanırım. Latince ya da Yunanca gibi. Sonunda 18 yaşında “yeter” dedim.

Pierre (*alaycı*) – Vay be... Demek biraz asi bir gençtiniz...

Céline – Sonrasında, bir salon dansı kursuna yazıldım.

Marie – Ah, bu bayağı büyük bir değişiklik olmuş...

Jacques (*duygulanarak*) – İşte Céline'le orada tanıştık...

Marie (*ilgileniyormuş gibi yaparak*) – Öyle mi?

Jacques – Evet, evet... O zamanlar çok iyi dans ederdim, biliyor musunuz? Hâlâ fena sayılmam... Söylenenlere göre erkeklerin %40'ı eşlerini dansa davet ederek tanıyormuş. (*Pierre'e*) Siz de eşinizi böyle mi etkilediniz?

Pierre – Ah, hayır... Hayır, ben fırtınalı bir günde, bir bina kapısının altına sığınırken vahşice aldım onu... Şemsiyemin altına sığınmasını teklif ettikten sonra, tabii... Söylenene göre böyle tanışan çiftler çok nadirmiş.

Rahatsız edici bir sessizlik.

Marie – Kocam tabii ki şaka yapıyor...

Pierre – Bu hikâyeyi anlatmamdan nefret ediyor...

Marie – Size bir aperatif daha koyayım mı?

Céline – Eh... Bir parmak kadar olabilir...

Pierre – Aperatiften önce mi... yoksa sonra mı?

Marie, Pierre'e öldürücü bir bakış atar ve misafirlere içkilerini doldurur.

Céline – En küçük çocuğumuz Benjamin'i buradaki anaokuluna yazdırdık. İyi bir okul mu, biliyor musunuz?

Marie – Bilmiyorum, çocuğum yok.

Céline – Ah evet, doğru. Kusura bakmayın...

Pierre – Ah... Bu çok da sizin suçunuz değil, tabii...

Yine bir rahatsız edici sessizlik.

Céline – Peki ya siz, Pierre? Ne işle meşgulsünüz?

Pierre – Ben mi? Hiçbir şey...

Komşular şaşkınlıkla bakarlar.

Céline (*şefkatle*) – İş mi arıyorsunuz?

Pierre – Ah, hayır, hiçbir şey istemem... Daha çok... “etkisiz eleman çalışan” diyebiliriz. Bunu başarmak çok zor, biliyor musunuz? Hiçbir iş yapmadan çalışıyor gibi görünmek... Gerçekten iyi bir oyuncu olmak gerekir.

Céline (*rahatsız bir şekilde*) – Peki... çalışmadığınızda ne yapıyorsunuz? Yani... şey... mesai saatlerinizin dışında?

Pierre – Eh, oyunculuk yapıyorum işte... Ama dönemsel olarak...

Céline (*ilgiyle*) – Oyuncu mu? Ah evet, sanki yüzünüz tanıdık geliyor... Hangi yapımlarda oynadınız?

Pierre – *Yalan Rüzgarı*'ni izler misiniz?

Jacques – Ara sıra... Uyku saatime denk geliyor.

Pierre – O zaman cenaze sigortası reklamını görmüşsünüzdür, tam onun öncesinde...

Jacques tam olarak hatırlamaz gibi bakar.

Pierre – Ama tabii! İşitme cihazları ve merdiven asansörleri reklamlarının arasında çıkıyor.

Jacques – Eh... Belki...

Pierre – Tabuttaki adam var ya... İşte o benim.

Jacques – Yok artık...

Pierre – Bir tür... çürüme rolü diyelim.

Marie, Pierre'e öfkeli bir bakış atar.

Céline – Peki başka projeleriniz var mı?

Kapı zili çalar.

Jacques – Başka misafirler mi bekliyordunuz?

Marie – Hayır, hayır... Başka kimseyi beklemiyoruz.

Pierre kapıya gider.

Pierre (sahneden dışarıdan) – Şimdi mi... Peki, affedersiniz, hemen geliyorum.

Pierre geri gelir, elinde postanenin takvimlerinden bir paket taşımaktadır.

Pierre – Postacı, yılbaşı bahşışı için gelmiş...

Jacques – Bu yıl erken davranmışlar... Gerçekten postacı olduğuna emin misiniz?

Pierre – Eh, sarı mavi bir ceket giymiş bir adam... Her gün mektuplarımı getiren adama da çok benziyor...

Jacques – Ah...

Pierre – Şey, acaba üzerinizde 10'luk bir banknot var mı? Gerçekten hiç bozuk param yok, sonra size geri veririm...

Jacques, isteksizce ceplerini arar.

Jacques – Ah, ne yazık... Son 5'lik banknotumu köpüklü şarabı almak için verdim. 2 Euro'luk bir bozuk param var, isterseniz...

Pierre – Tamam, o zaman... Size getirdiğiniz şişeyi vereyim. Sakıncası yoktur, değil mi?

Jacques – Yok canım... Ne sakıncası olacak...

Pierre, postacı takvimlerini Jacques'a uzatır.

Pierre – Eh, o zaman bir tane seçebilirsiniz...

Pierre, buzdolabından şişeyi almak için giderken, Jacques cebinden yaşlılık gözlüklerini çıkarır ve takvimlere abartılı bir ciddiyetle bakar.

Jacques – Hmm, şu üç küçük kediyi alacağım... Şirinler, değil mi Céline?

Pierre, köpüklü şarap şişesiyle geri döner.

Pierre – Takvimi sizde bırakabilirsiniz... Çünkü postacı şişeyle geri dönüyor.

Jacques – Teşekkür ederim...

Pierre, takvimler ve şişeyle çıkar.

Pierre (*sahneden dışarıdan*) – İşte, güzelce soğutulmuş... Şey, mutlu Noeller, o zaman!

Pierre geri döner.

Céline – Ekim ayının ortasında mutlu Noeller... Gerçekten biraz erken davranmışlar!

Pierre – Muhtemelen küresel ısınma yüzündendir... Artık mevsimlerin hiçbir anlamı kalmadı... Hatta postacılar bile tamamen şaşkın durumda.

Marie – Sanırım gidip erikli domuz etime bir bakayım. Gaz kokusu aldım sanki...

Jacques (*ayağa kalkar*) – Ben de bu fırsattan yararlanıp eve bir göz atayım, çocuklar nasıl diye... Yemekten önce...

Marie – Tabii ki, lütfen buyurun.

Jacques – Rahatsız etmeyin, yolu biliyorum.

Céline (*ayağa kalkar*) – Şey, ellerimi nerede yıkayabilirim? Fıstıklar biraz yağlı da...

Marie – Tabii ki. Koridorun sonunda, tam karşıda...

Jacques ve Céline çıkar.

Marie – Neden gidip cenaze sigortası reklamında tabutta yatan adam olduğundan bahsettin? (*Pierre' i taklit ederek*) “Bir tür çürüme rolü, yani...”

Pierre – Ama hadi, biraz ortama hareket katmak istedim, çünkü gerçekten... Burası öldürücü derecede sıkıcı, değil mi? Üstelik henüz aperatifteyiz... Tatlıya kadar böyle dayanamayacağım, söyleyeyim.

Marie – Doğru, pek ilgi çekici değiller... Ama ne yapalım.

Pierre – Hayır, onları kaçırarak bir şey uydurmamız gerekiyor.

Marie – Şimdi çok geç, iptal edemeyiz. Tekrar davet etmeyiz, o kadar.

Pierre – Bekle, ama bu sefer onlar bizi davet edecek, göreceksin... Bu işten öyle kolay kurtulamazsın. Kendini bir kısırdöngünün içine soktun, farkında bile değilsin.

Marie – Hadi ama, abartıyorsun... Neyse, servisi biraz hızlandırmaya çalışacağım... Bu arada, şarap şişesini açar mısınız?

Pierre – En azından köpüklü şişesinden kurtulmayı başardım. Midemi şişiriyor...

Marie mutfaka gider. Pierre, şarap şişesini alır. Céline geri gelir.

Céline – Bizi davet edip tanışma fırsatı verdiğiniz için gerçekten teşekkür ederim... Yıllar önce, ortaokuldayken burada yaşamıştım, ama kimseyi tanımıyorum artık... Hem, komşular arasında küçük yardımlaşmalar yapılabilir.

Pierre – Evet, eşim de öyle söylüyor... *(Bir fikir aklına gelir.)* Aslında sizin bunu demenize çok sevindim. Çünkü size bir şey sormak istiyordum.

Pierre, şarap şişesini Céline'e uzatır.

Pierre – Şey, bunu açmanızda bir sakınca yoksa... Sanırım artık gücüm kalmadı.

Céline şaşkın bir şekilde şişeyi açmaya çalışır. Mantar çıkarma işlemi için uğraşırken Pierre devam eder.

Pierre – Akşamın tadını kaçırmak istemezdim ama... kanserim...

Céline şaşkınlıkla mantarı bir hamlede çıkarır. Pierre, şişeyi alır ve servis yaparken açıklamalarına devam eder.

Pierre – Yeni öğrendim ki tümörüm varmış... Sanırım paketi aşmışım.

Céline – Paketi mi...?

Pierre – Cep telefonu, biliyorsunuz... Şey... radyasyon. Eski bir model olmalıydı...

Céline *(şefkatle)* – Beyin mi...?

Pierre – Daha kötüsü...

Céline, daha kötü ne olabileceğini merak ederek Pierre'e bakar.

Pierre – Testisler...

Céline *(dehşetle)* – Hayır...!

Pierre – Şu kulaklık setini bilirsiniz, başı koruyor ama sorunu sadece başka bir yere taşıyor...

Céline – Çok üzüldüm...

Pierre *(kadehini kaldırarak)* – Haydi, şerefimize... Böyle bir fırsatı kaçıramayız...

Sinir bozucu bir atmosferde kadeh kaldırıyorlar.

Céline – Ama... Artık tedaviler var, değil mi?

Pierre – Evet... Aslında, cerrahım bir nakil düşünüyor... *(Kısa bir duraklama)* Ve işte bu yüzden karımdan sizi ve eşinizi davet etmesini istedim...

Céline şoke olur.

Pierre – Biraz daha şarap alır mıydınız?

Céline, moralini düzeltmek için hayır demez. Pierre ona büyük bir bardak doldurur, Céline bunu bir yudumda bitirir.

Céline – Ah, gerçekten güzelmiş, değil mi?

Pierre – Biraz fıstık alın...

Céline kendine fıstık alır.

Pierre – Yani... Bir bağışçıya ihtiyacım var.

Céline – Bir bağışçı mı...?

Pierre, Céline'in yanına yaklaşır ve omuzlarından tutar.

Pierre – İnsan tek testisle gayet iyi yaşayabilir, biliyor musunuz? Ameliyat basit bir operasyon ve bir hafta sonra aklınıza bile gelmez. Hatta yara izi bile görünmüyor...

Céline (şaşkın) – Yani... Bu konuyu kocamla konuşmam gerek... Ama...

Marie geri döner ve bu garip durumu görür.

Céline (rahatsız bir şekilde) – Çocuklarla Jacques nasıl başa çıkıyor diye bakacağım... Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsiniz...

Hızla çıkar.

Marie – Eh, sonunda anlaşıyor gibisiniz...

Pierre – Kes artık, bu bir kabus... Onlardan kurtulmanın bir yolunu bulmamız lazım.

Marie – Ne yapmamızı istiyorsun? Onları dışarı mı atalım? Biz davet ettik sonuçta!

Pierre – Biz mi...?

Marie – Tamam, bir hata yaptım, ama ne yapalım... Şarap açıldı bir kere... Tüh, ekmeği unutmuşum.

Mutfığa dönmeden önce Marie, Elle dergisindeki tarifine göz atar.

Marie (hayal kırıklığıyla) – Dergideki tarifteki fotoğraftaki kadar iyi görünmüyor...

Pierre – Eğer sokaktaki kadınların dergilerdeki mankenlere benzediğini düşünüyorsan... O zaman erikli domuzunun neden farklı olduğunu da anlamış olmalısın.

Marie omuz silkerek sinirli bir şekilde mutfığa gider ama mutfığa girmeden önce Pierre'e döner.

Marie – Yine de onlara biraz nazik davranmaya çalış...

Pierre – Daha da mı yerleşsinler diye?

Marie – Belki burada yirmi yıl kalacaklar. Daha ilk günlerinde onlarla kötü olmaya gerek yok.

Pierre – Komşularıyla iyi geçinmenin en iyi yolu, onlarla hiç konuşmamaktır...

Marie mutfığa yönelir.

Marie – Bu arada, kediyi gördün mü?

Pierre (*mahcup*) – Bu sabah gördüm mü... hatırlamıyorum doğrusu.

Marie – Umarım o yeşil bitkin zehirli değildir.

Marie mutfağa gider. Jacques geri döner.

Jacques – Céline en küçüğü yatırıyor, hemen gelir. Diğer ikisi televizyon izliyor...

Pierre – *Strip Poker* mi?

Jacques – Çizgi filmler... Mmm... Bu arada, harika kokuyor, söylemeliyim! (*Pierre'in omzuna elini koyar*) Eminim birbirimize çok ısınacağız. Ayrıca komşular arasında yapılan davetlerin avantajı, sonrasında yol yapmamıza gerek olmaması. Vaktimiz bol, alkolmetreyle de uğraşmayız!

Pierre – Söyleyin bakalım, Jacques... Size Jacques diyebilir miyim?

Jacques – Tabii ki, Pierre. Komşular arasında...

Pierre – Size gerçekten çok ısındım. Küçük bir önerim olacak. Tabii karım ve benim...

Jacques (*merakla*) – Evet?

Pierre – Hiç... şeyden haberdar oldunuz mu? Eş değiştirme?

Jacques (*şok olmuş*) – Az biraz...

Pierre – İşte, karım ve ben... Tabii isterseniz... Zorunluluk yok. Genelde tatlıyla kahve arasında gerçekleşir. Ama eğer ilgilenmezseniz... Peynirden sonra gitmeniz yeterli. Biz, karım ve ben, anlarız...

Jacques tamamen afallamıştır. Céline geri gelir.

Céline – İşte geldim! Artık sakın bir akşam geçirebiliriz, dörtlü olarak...

Céline, Jacques'in tuhaf halini fark eder.

Céline – İyi misin?

Jacques – Tabii tabii... Biz şeyden bahsediyorduk... Serbest ticaret. Küreselleşme, taşeronlaşma, bu tarz şeyler... Biliyor musun, karım da serbest ticaretin büyük savunucularındandır.

Marie, mutfaktan elinde erikli domuz etiyle gelir.

Marie – Eh, eğer domuz etiyle bir sorunuz yoksa, sofraya geçebiliriz...

Herkes sessizce masaya oturur. Hafif rahatsız bir atmosfer vardır.

Marie – Céline, sizi kocamın yanına oturtayım mı?

Céline, Jacques'in endişeli bakışları altında Pierre'in yanına oturur. Marie misafirlere servis yapar.

Céline – Ah, gerçekten çok iştah açıcı görünüyor...

Marie, Pierre'e servis yapmaya hazırlanır.

Pierre – Hayır, teşekkürler...

Marie – Aç değil misin?

Pierre – Pek değil... Ayrıca et beni her zaman biraz tiksindirmiştir. Ya sizi...? (*Jacques ve Céline, şaşkınlıkla Pierre'e bakar.*) Biliyor musunuz, genetik olarak domuz, insana en çok benzeyen hayvanmış. Aslında, insanla domuz arasında sadece birkaç gen farkı var. Hatta bazıları o kadar da farklı değil...

Misafirler, bu açıklama sonrası iştahlarını kaybetmiş halde sessizce yemeklerini yerler. Marie konuyu değiştirmeye çalışır.

Marie – Peki ya siz, Céline? Bize ne iş yaptığınızı söylemediniz...

Céline – Her zaman biraz çekinerek söylerim... Şu zamanlarda pek iyi karşılanmıyor...

Pierre – Striptizci ya da tamirci mi?

Céline – Daha kötü... Ben... (*Vurgulu bir şekilde*) *Cost Killer*'ım.

Pierre ve Marie, anlamayarak bakar.

Jacques – Türkçesiyle, maliyet avcısı.

Marie – Bu tam olarak ne anlama geliyor?

Céline – Yani... Zor durumda olan şirketlere danışman olarak çağrılıyorum ve ölü dalları buduyorum ki genç filizler özgürce büyüyebilsin...

Jacques – Bir Head Hunter gibi... ama kelimenin tam anlamıyla: gerçekten kafaları avlıyor, kesmek için. Hep derim, maliyet avcısı, kafa avcısının tam tersidir. Ama benim eşim kafaları düşürür... Maliyetleri keserek!

Marie – İlginç bir iş gibi görünüyor...

Jacques – Eşim, liberal devrimin Robespierre'i gibi bir şeydir. Serbest ticaretin ateşli bir savunucusu.

Marie – Peki son zamanlarda hangi "kafalara" motorlu testerenizi sallıyorsunuz?

Céline – Şimdiye kadar genellikle özel şirketler bana başvururdu. Ama artık kamu sektörü de beni sıkça çağırıyor. Aslında, yeni bir görev aldım...

Marie – Aman Tanrım, Milli Eğitim'e el atıyorsunuz demeyin. Çünkü herhalde solfej öğretmenlerini ilk önce giyotine gönderirler...

Céline – Dalga geçmeyin, o da olur bir gün. Ama hayır, bu sefer başka bir "mamutu" kesmekle görevlendirildim.

Marie – Sosyal Sigortalar değil, değil mi?

Céline – Ulusal Kütüphane.

Pierre (*boğulur gibi*) – Ulusal Kütüphane mi...!

Céline – Tabii ki bu tamamen aramızda kalmalı... Yarın sabah başlıyorum, henüz kimsenin haberi yok. Çalışanlar arasında bir eleme yapacağım ve sadece en üretken olanları tutacağım... Geri kalanların yerini bilgisayarlar alacak.

Jacques – Karım tam bir "avcıdır". Sektörde ona *Usame* derler. Ulusal Kütüphane işini bitirdiğinde, size garanti ederim ki en az iki kule eksilmiş olacak...

Marie şoke olmuş bir şekilde sessiz kalır, Pierre ise bayılmanın eşiğindedir.

Céline – Ama bu kadarından sıkılmışsınızdır... Şu erikli domuz eti gerçekten harika olmuş. Tarifini verir misiniz?

Jacques ayağa kalkar.

Jacques – Affedersiniz... Yemekten önce tuvalete gideyim. Sanırım eriklerin etkisi...

Céline – Çocuklara bir bakayım, kirli filmler izlemek için bir yol bulmamış olduklarından emin olayım...

Jacques ve Céline çıkar.

Pierre (*dehşet içinde*) – Tamam, işim bitti. İlk giyotine gönderileceklerden biri benim...

Marie – Ama sen de durmadan hiçbir şey yapmadan maaş aldığını anlatıyorsun! (*Onu taklit ederek*) "Gerçekten iyi bir oyuncu olmak gerekir."

Pierre – Bekle, onun bir kelle avcısı olduğunu nasıl bilebilirdim ki? Gayet masum görünüyordu... Hem hatırlatırım, onları sen davet ettin! Eğer bana bu akşam evde Bayan Pol Pot'un ağırlanacağını söyleseydin, daha dikkatli olurum...

Marie – Şimdi ne yapabileceğimizi hiç bilmiyorum...

Pierre – Üstelik tatlı için kocasına eş değiştirme önerisinde bulundum...

Marie – Ne dedin?

Pierre – Sadece daha hızlı kaçmalarını sağlamak içindi...

Marie (*alınmış*) – Teşekkür ederim, çok nazıksın... Şimdi o kadın seni hem asalak hem de sapık sanacak. Ya kabul etselerdi...?

Pierre – Sadece kocasına söyledim... Ama hala hayır demedi... Artık onları durdurup işleri yoluna koymak için elimizden geleni yapmamız gerekiyor.

Marie sinir krizi eşiğinde bir sigara yakar.

Marie – Sanırım sigarayı bırakmak için yanlış bir gün seçtim... (*Sigara dumanını keyifle içine çeker.*) Ah, bu iyi geldi...

Pierre ona bakar, rahatsız olur ama hemen toparlanır.

Pierre – Peki, geldiğimiz noktada, tek bir çözüm görüyorum...

Marie – Gazla mı, karşı komşular gibi?

Pierre – Henüz Ulusal Kütüphane’de çalıştığımı bilmiyor. Bu akşamın kalanını kullanıp onu zor duruma düşürecek bir şey bulmamız gerek...

Marie – Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun? Kocasına yaptığın o ahlaksız teklifi kabul etmemi mi istiyorsun, sonra da şantaj yapıp işini kurtarmak için mi?

Pierre – Şimdilik hayır... Ama önce biraz içmesini sağlamamız lazım. Böyle kadınların genelde sakladıkları bir şeyler olur.

Marie – Onu içirip sarhoş etmek mi? Bunun yeterli olacağını mı sanıyorsun? Masaya çıkıp Kültür Devrimi tarzı bir itiraf mı yapacak? Yok, konuşturmak için başını fırına sokmaktan başka bir yol göremiyorum. Onu mutfağa çekmem gerek, sen de o sırada kocasını etkisiz hale getirirsin...

Pierre – Halka açık bir itiraf... Bana bir fikir verdi...

Marie – Evet...?

Pierre – Strip Poker!

Marie – Onlara *strip poker* mi önermek istiyorsun?

Pierre – *Strip Poker*, televizyon programı! Céline biraz daha içince, ona bir oyun öneririz.

Marie – Ne tür bir oyun?

Pierre – Kaybeden kişinin bir mahrem soruya cevap vermesi gerekiyor. Bildiğin bir tür "doğruluk oyunu". Céline gibi mücadeleci biri, birkaç kadeh içtikten sonra kesin kabul eder.

Marie – Ama ben poker oynamayı pek bilmiyorum ki...

Pierre – Saklayacak bir şeyin mi var?

Marie – Öyle özel bir şey değil, ama...

Pierre – O zaman sorun yok!

Jacques ve Céline geri gelir.

Jacques – Ah, şimdi daha iyiyim!

Marie – Eh, o zaman tatlıya geçebiliriz...

Jacques (*tereddütle*) – Artık geç olmaya başladı, değil mi? Belki sizi daha fazla rahatsız etmeyelim...

Céline – Aman Jacques, hırsız gibi gidecek değiliz ya...

Pierre – Ama hiç rahatsız etmiyorsunuz! Tatlıdan sonra bir masa oyunu oynarız... Masa oyunlarını sever misiniz?

Céline – İşte, zayıf noktayı buldunuz! Oyun oynamayı çok severim... Değil mi Jacques?

Işık kararır.

Üçüncü Perde

Dumanlı, kumarhane havasında bir ortam. Dördü de poker masasının etrafında oturuyorlar; ağızlarında sigara, biraz dağınık bir halde. Masa, tıpkı filmlerdeki gibi bir lamba ile aydınlatılmış. Jacques ve Céline'in etkilenmiş bakışları altında Marie, kartları bir kumarhane krupiyesinin ustalığıyla karıştırıyor.

Pierre – O zaman anlaştık mı? Her elin sonunda en fazla düğmeye sahip olan, en az düğmeye sahip olana bir soru sorma hakkı kazanır...

Diğerleri başlarını sallayarak onaylar.

Jacques – Yeter ki düğmeler pantolonumda kalmaya devam etsin. Altımda ne var ne yok, saklayacak bir şeyim yok.

Pierre – Hepimizin saklayacak bir şeyleri vardır... Yeterince ararsanız... Doğru soruları sormak yeterli...

Ortam ağırlaşır. Dört oyuncu bahsini koyar. Jacques kartları keser. Marie kartları dağıtır.

Pierre – Biraz daha likör ister misiniz?

Céline – Hadi, arada bir aşırıya kaçmak zarar vermez...

Jacques – Çok da mantıklı değil aslında, değil mi? Şimdi, evdeki misafirlerinizi sarhoş bir halde göndermiş olursanız dava edilebilirsiniz...

Pierre – Ama siz kendiniz söylediniz; yürümeniz gerekmiyor. Karşıda oturuyorsunuz...

Jacques – Yan tarafta...

Pierre – Böylece caddeyi geçerken ezilme riskiniz bile olmaz... Ama isterseniz, burada bizimle kalabilirsiniz...

Jacques mahcup bir hava takınır.

Céline (*bardağını bir dikişte bitirir*) – Ah... Armut tadını gerçekten alabiliyorsunuz...!

Jacques'ın yüzünde donuk bir gülümseme. Marie kartları dağıtmayı bitirir. Herkes kartlarına bakar ve diğerlerini süzer.

Pierre – İki kart...

Marie ona iki kart verir.

Céline – Üç...

Jacques – Bir...

Marie – Servis tamam...

Yine kartlarına bakarlar. Alttan alttan birbirlerini süzerler ve sırayla konuşurlar.

Pierre – Ben bırakıyorum...

Jacques – Ben de...

Céline – İki arttırıyorum.

Marie – Görelim bakalım...

Céline kartlarını çocukça bir heyecanla açar.

Céline – Dört as! Daha iyisi var mı?

Marie (*mağlup bir şekilde*) – Vale üçlüsü...

Céline kazanır ve bahsi toplar. Herkes düğmelerine bakar.

Céline – Soru sorma sırası bende...

Diğerleri, düğmelerini sayarak rahatsızlıkla kıvrılır. Marie'nin en az düğmesi olduğu için tedirgin olur.

Céline – O zaman Marie'ye soruyorum!

Pierre ve Jacques rahatlar.

Céline – Gerçeği söylemek zorundasınız...

Marie (*endişeli*) – Buyurun...

Céline – Hiç bir mağazadan bir şey çaldınız mı?

Marie, soruyu duyunca neredeyse rahatlar.

Marie – Evet... Bir kez... Bir çadır...

Jacques – Bir çadır mı? Çadır kebabı mı çaldınız mağazadan?

Marie – Hayır, hayır! Kamp çadırı dedim!

Jacques – Vay canına... Böyle bir şeyi çalmayı asla düşünmezdim! Kamp çadırı gibi bir şey epey dikkat çeker, değil mi?

Céline – Bir çadır mı...? Bu... zorunluluktan mıydı? Kalacak bir yeriniz yoktu, değil mi...?

Marie – Kamp yapmak için almıştım! Bir alışveriş merkezindeydim... Kasaya gittim, ödeme yapmak için. Bana yanlış kasa olduğunu söylediler. Biraz ilerledim ve birden güvenlik kapılarından geçtiğimi fark ettim, haberim bile olmadan. Zaten dışarı çıkmışken...

Pierre – Bu tam olarak hırsızlık sayılmaz... Çünkü aslında o çadırı çalmak gibi bir niyetin yoktu...

Marie – Öyle diyelim... Ama geriye dönüp ödeme yapmaya da gitmedim. Aslında en çok, o an geri dönerken güvenlik kapısının ötmesinden korktum. Az önce yanlışlıkla çaldığım bir çadırı mağazaya geri sokmaya çalışırken yakalanmak çok saçma olurdu. Güvenlik görevlilerine bunu açıklamaya çalıştığımı hayal edebiliyor musunuz? Genelde pek hayal gücü geniş insanlar olmuyorlar...

Diğerleri bu durumu hayal ederek şaşkın bir ifadeyle kalır.

Céline – Bu gerçekten tek sefer miydi?

Marie – Evet...

Céline – O zaman dürüst bir kadınsınız...

Marie – Bilirsiniz, çoğu insan sadece dürüst olmaya cesaret edemediği için dürüştür... Şahsen, risk her zaman, getireceği tatminle karşılaştırıldığında, orantısız göründü bana...

Jacques (*çoktan kafayı bulmuş*) – Peki ya kocasını aldatmak?

Marie – Bu başka bir konu...

Jacques – Tamam...

Yeni bir oyun başlar. Aynı ritüel tekrarlanır. Oyuncular bahislerini koyar. Bu kez Pierre kartları dağıtır.

Céline – Bir kart...

Jacques – Servis tamam...

Marie – Servis tamam...

Pierre – İki kart...

Yeniden bahis koyarlar.

Céline – Varım.

Jacques – Bir fazla.

Marie – Ben bırakıyorum.

Pierre – Görelim bakalım...

Kartlarını açarlar.

Pierre (*zaferle*) – Full!

Jacques – Renk!

Pierre'in gülümsemesi donar. Marie, ona alaycı bir bakış atar.

Marie – Eh... Güzel bir başlangıç...

Jacques kazanır ve bahisleri toplar.

Jacques – Soru sorma sırası bende...

Diğer üçü temkinli bir şekilde düğmelerini sayar.

Jacques – Pierre'e soruyorum...

Pierre, teslim olmuş bir ifadeyle bakar.

Jacques – Hiç birini öldürmek istediniz mi?

Pierre – Bu akşamdan önce mi diyorsunuz?

Jacques – Tabii ki bir tür harekete geçme denemesiyle birlikte.

Céline – Yoksa sayılmaz.

Jacques – Eğer haftada en az bir kez karısını öldürmek isteyen bütün kocaları hapse atsaydık... Zaten cezaevleri dolup taşardı...

Karısı ona öldürücü bir bakış atar. Pierre, hatırlamaya çalışır.

Pierre – Hayır, hatırlamıyorum... *(Gülerek)* Ah, bir saniye... Aslında bu pek planlı değildi, ama... Ortaokuldayken olmuştu... Gözlüklü şişman bir kız vardı, sürekli ona sataşırdık. Bir gün yüzme havuzunda gözlüğünü derin suya attık. Yüzme bilmiyordu. Ama panikle bunu unuttu. Gözlüğünü almak için suya atladı. Bizse katıla katıla gülüyorduk. Tabii beş dakika sonra hala yüzeye çıkmadığını fark edince cankurtaranı çağırdık... Aman Tanrım, nasıl da gülmüştük... Zavallı kızın adı neydi, hatırlamıyorum...

Céline – Céline Robert...

Pierre *(donmuş bir halde)* – Ah evet, olabilir...

Céline – O gözlüklü şişman kız bendim...

Pierre – Hayır...!?

Céline – Başından beri bir yerlerden tanıdığınızı biliyordum...

Jacques ortamı yumuşatmak için araya girer.

Jacques – Tamam... Bir el daha oynuyoruz.

Keyifsiz bir şekilde, sessizlik içinde. Céline kartları dağıtır.

Jacques – Ben bırakıyorum.

Marie – Servis tamam...

Pierre – Ben de bırakıyorum.

Céline – On fazlası...

Marie – Varım. Yirmi artırıyorum...

Céline *(bahis koyarak)* – Görelim bakalım.

Céline ve Marie kartlarını açar. Marie memnun bir şekilde gülümser. Céline üzgün bir ifadeyle bakar.

Marie – Eh, bu kez soru sorma sırası bende... Céline'e...

Céline endişeyle bakar.

Marie – Hiç kimseye söylemediğiniz ciddi bir mesleki hata yaptınız mı?

Céline çok rahatsızdır. Sahnenin önüne, bir itiraf gibi, doğru yürür. Ama konuşmak yerine üstünü çıkarır.

Siyah.

Işıklar yeniden yanar. Céline hâlâ sahnenin önünde, savunmasız bir durumda. Yine kaybettiği anlaşılır.

Marie – Sorumu tekrarlıyorum... Hiç ciddi bir mesleki hata yaptınız mı?

Céline, altını çıkarmaya hazırlanır, ama vazgeçer ve neredeyse duyulamayacak bir sesle konuşur.

Céline (çok alçak sesle) – Evet...

Marie – Affedersiniz?

Céline – Evet!

Marie – Neydi?

Céline – Şey... Buradan dışarı çıkmaz, değil mi? Bana söz veriyorsunuz...

Pierre ve Marie, sahte bir samimiyetle başlarını sallar.

Pierre – Kendinizi bir kilisede hayal edin, biz de sizin günah çıkarma papazlarıyız...

Kumarhane havası, bu görüntüden oldukça uzaktır.

Jacques (eğlenerek) – Bir kilise mi...?

Marie – İsterseniz bir sinagog da olabilir.

Céline – Sinagoglarda günah çıkarma kabini var mı?

Pierre (sabırsızca) – Nereden bileyim... Kendinizi bir reality show programının setinde hayal edin...

Céline – Peki, tamam... Altı ay kadar önceydi. Bir görevimde, denetlemekle görevli olduğum şirkette çalışan bir müdür ve eşinin işten çıkarılmasını sağladım. Kasanın paralarını çaldıklarından emindim. Adam bunu kaldıramadı. Yirmi yıllık işiydi. İntihar etti. Karısıyla birlikte...

Pierre ve Marie, memnuniyet dolu bakışlarla göz göze gelir. Ellerinde Céline'i zor durumda bırakacak bir şey vardır.

Céline – Gazı açarak...

Pierre (*şaşkın*) – Karşı komşular...!

Céline – Pardon?

Pierre – Yok, bir şey değil...

Céline – Cenazelerinden hemen sonra, suçsuz olduklarını fark ettim... Sadece bir toplama hatası yapmıştım... Kimseye hiçbir şey söylemedim... O zavallı insanların itibarını geri kazandırmak için hiçbir şey yapmadım... Çok utanmıştım... (*Ağlayarak*) Normalde hiç toplama hatası yapmam...

Jacques onu teselli eder.

Jacques (*Pierre ve Marie'ye*) – Böyle şeylerden bahsedildiğinde hep çok duygusallaşır... (*Karısını teselli etmeye çalışarak*) Eve gitmek ister misin, hayatım...?

Pierre ve Marie, anlamlı bir bakışla birbirlerine bakar.

Marie – Evet, belki bu kadar yeter...

Céline (*kendine gelerek*) – Hayır, hayır, gecenizi mahvetmek istemem... İyiyim. Ve ayrıca bir poker oyunu böyle yarıda bırakılmaz... (*Tehditkâr bir ifadeyle*) Daha konuşmayanlar var...

Céline, pişmanlıklarını unutmak için bir dikişte kadehini bitirir.

Pierre – Peki...

Jacques kartları dağıtır... Tekrar sessizlik içinde oynamaya başlarlar. Ortam giderek daha da ağırlaşır.

Marie – Kart...

Pierre – Servis tamam...

Céline – Varım...

Jacques – Görelim bakalım...

Kartlarını açarlar.

Céline – Bir çiftim var...

Jacques – Üçlü...

Marie – Dört kadın...

Pierre (*zaferle*) – Dört kral!

Diğerleri rahatsız olur.

Pierre – Jacques...

Jacques'ın yüzünde bir maske gibi donmuş bir ifade belirir.

Pierre – Bu sabah rezidansta çöp kutusunda gördüğüm kediye ne olduğunu biliyor musunuz...?

Marie şaşkına döner. Jacques ve Céline rahatsız olur.

Pierre – Gerçeği söylemek zorundasınız...

Jacques sahnenin önüne, bir itiraf havasında yürür. Ama konuşmak yerine pantolonunu çıkarır ve iç çamaşırıyla kalır.

Siyah.

Işıklar yeniden yanar. Jacques hâlâ sahnenin önünde, zor durumda. Yine kaybettiği anlaşılır.

Pierre – Peki ya o kedi?

Jacques iç çamaşırını çıkarmaya hazırlanır, ama Céline onun yerine cevap verir.

Céline – Balkonumdaki üç yeşil bitkimi çoktan yemişti... Dördüncüye gelince, bir önceki gün arsenikle sulamıştım.

Marie gözyaşlarına boğulur.

Pierre – Aman Tanrım! Zavallı kedi öldü...

Rahatsız bir sessizlik.

Jacques (ortamı yumuşatmaya çalışarak) – Son bir el daha? Kendimi toparlamak için...

Céline – Peki, ama sonra hepimiz uyumaya gidiyoruz.

Diğerleri, Céline'in bu son repliğini nasıl yorumlayacaklarını bilemeden tereddüt eder.

Yeni bir oyun başlar. Marie kartları yeniden dağıtır. Bahisler konur. Suratlar daha da gergindir.

Pierre – Kart...

Céline – Kart...

Jacques – Servis tamam.

Marie – Kart...

Jacques tüm düğmelerini ortaya koyar.

Jacques – Banco!

Marie – Ben bırakıyorum...

Pierre – Ben de bırakıyorum...

Céline – Ben de...

Jacques bahisleri toplar. Yüzü aydınlanır. Marie dehşetle en az düğmesi kalan kişinin kendisi olduğunu fark eder.

Jacques – Soru sorma sırası bende...

Marie (*panik içinde*) – Elinizde ne olduğunu bize göstermediniz...!

Jacques – Göstermek zorunda değilim! Hepiniz pas dediniz!

Jacques sırayla diğer üçüne bakarak gerilimi artırır.

Jacques – En az düğmesi olan kişi Marie... O yüzden sorumu soruyorum...

Marie, büyük bir rahatsızlık içinde bakar.

Jacques (*acımasızca*) – Hiç kocanızı aldattınız mı?

Marie donakalır. Pierre ona endişeyle bakar.

Céline – Hepimiz oyunun kurallarına uyduk. Gerçeği söylemek zorundasınız...

Marie de sahnenin önüne doğru ilerler. Üstünü çıkarır.

Siyah.

Işıklar yanar.

Jacques (*acımasızca*) – Hiç kocanızı aldattınız mı?

Marie giderek daha fazla rahatsız olur ve altını çıkarır, bir kombinezonla kalır.

Siyah.

Işıklar yanar.

Jacques (*acımasızca*) – Hiç kocanızı aldattınız mı?

Marie kombinezonunu çıkarmaya yeltenir, ama konuşmayı tercih eder.

Marie – Bir kez... Sadece bir kez... Bu... bir hataydı.

Pierre yıkılmış haldedir.

Céline (*acımasızca*) – Bir hata mı? Çadırdaki gibi mi?

Marie – Öyle denebilir...

Jacques – Ama yine de... Yanlış bir telefon numarası çevirir gibi yanlış bir kocayı seçmek pek mümkün değil...

Céline – Hem yanlış bir numara çevirdiğinizde bile konuşmaya başlamadan önce kapatabilirsiniz...

Marie – Diyelim ki, telefonu yüzüne kapatacak kadar hızlı düşünemedim... Telefon konuşmalarında gevezeliğim tutar...

Céline – Bunu kocanıza, bu geceye kadar söylemiş miydiniz?

Marie – Hayır...

Céline – Neden?

Marie – Güvenlik kapılarından alarmı çaldırmadan geçmeyi başarmıştım... Ve geriye dönüp faturayı ödemeye cesaretim yoktu...

Bir rahatsızlık doğar. Pierre ve Marie birbirlerinden kaçınarak bakarlar.

Jacques – Peki... Artık sizi yalnız bırakalım...

Pierre (*Jacques'a*) – Blöf mü yaptınız?

Jacques, kendinden memnun bir şekilde kartlarını gösterir.

Jacques – Sadece küçük bir çiftim vardı...

Céline ve Jacques kalkar ve gitmeye hazırlanır.

Jacques (*Pierre'e*) – Sana da son bir soru sormak istiyorum...

Pierre – Oyun bitti.

Jacques – Çiftimi gösterdim...

Pierre – Hadi, sor bakalım...

Jacques – Gerçekten oyuncu musunuz?

Pierre – Hayır, ama tiyatro oyunları yazıyorum. Mesai saatlerimde... Milli Kütüphane'de...

Céline – Anladım... Discreet olabileceğinize güvenebilir miyim?

Pierre – Karşı komşular hakkında mı...? Raporunuza, evin en üretken çalışanı olduğumu ve kesinlikle bir bilgisayarla değiştirilemeyeceğimi yazarsanız, belki...

Céline bu darbeyi sessizce kabullenir.

Céline – Biraz mutfağa gidip su alabilir miyim? Pek iyi hissetmiyorum...

Marie – Tabii ki...

Céline mutfağa doğru uzaklaşır.

Jacques – Bir dahaki sefere sizi biz davet ederiz... Biraz değişiklik olsun diye Scrabble oynarız...

Céline geri döner.

Jacques – O zaman, yakında görüşmek üzere?

Pierre (*Céline'e*) – Yarın mı...?

Komşular ayrılır. Pierre ve Marie neredeyse birbirlerine bakamazlar. Marie'nin telefonu çalar.

Pierre – Açmayacak mısın?

Marie – Bu aramanın sana mı yoksa bana mı olduğunu bilmiyorum. Telefon numaramı bütün arkadaşlarına verdin...

Pierre – Çünkü sana güveniyorum...

Marie'nin yüzünde bir sıkıntı belirir.

Pierre (*daha ciddi bir şekilde*) – Yanlış numara kimdi?

Marie – Jérôme...

Pierre – İlginç... Ondan şüphelenmezdim...

Marie, Pierre'i kucaklayarak özür dilemek ister.

Marie – Peki, strip poker oynuyor muyuz?

Pierre – Banco!

Seksi bir müzik çalmaya başlar. Marie bir strip-tease yapmaya başlar. Pierre onu hayranlıkla izler ve bir puro çıkarır. Kibrit kutusundan bir kibrit alarak yakmaya hazırlanır.

Bir an için, Céline'in onları gözetlediği görülür... Yüzünde eski bir savaş gaz maskesiyle. Sonra Céline kaybolur.

Marie aniden durur, müzikle birlikte.

Marie (*endişeli*) – Gaz kokusu alıyor musun?

Pierre umursamaz bir işaret yapar ve purosunu yakmak için kibriti çıkar.

Siyah, ardından bir flaş ve patlama sesi.

Son.

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiyolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir – <https://comediatheque.net/>

**Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3
yıla kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.**

© La Comédiathèque Aralık 2024
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>